

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

sayı: 4

Melih Cevdet Anday
Elvan Pektaş Deniz
Dilek Aykul Bishku
Haldun Aydingün
Marcello Argilli
Fatih Erdoğan
Melek Güngör
Sevim Ak

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat dergisi

SONBAHAR 1990 Yılı: 1 Cilt: 1 Sayı: 4
Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan
KIRMIZIFARE Ekibi
Editör: Fatih Erdoğan Editör Yardımcısı: Aslı Özer
Görsel Yönetmen: Feridun Oral Sekreter: Neslihan Hun
Üretim Şefi: Sadık Oğuz
Baskı: Çeltüt Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.
Tel.: 522 34 54 528 67 29
Yönetim Yeri: REDHOUSE YAYINEVİ
Rızapaşa Yokuşu No: 50
Mercan 34450 İstanbul
Tel 527 81 00
Yazışmalar: Posta Kutusu 142
Sirkeci 34432 İstanbul
Fiyatı: 5000 TL
Yıllık (1990 yılı için dört sayılık) abone bedeli: 20000TL
(Yurtdışı: DM 25)
Abonelik başvuru, başvurunun yapıldığı yılın
başından o yılın sonuna kadar geçerli olacak şekilde işleme konulur.
Yalnızca Kirmizifare Çocuk Kulübü üyelerine gönderilir.

MAVİBULUT YAYINLARI

Posta Kutusu : 607
34435 Sirkeci - İSTANBUL
Tel: 179 59 27 — 169 85 07
Fax: 179 64 23

Kapak: Feridun Oral

Merhaba!

Kırmızıfare'nin birinci yılının son sayısını tamamlamış olduk. Bir yıl boyunca daha önce yayımlanmamış 26 öykü ve özenle seçilmiş 6 şiir küçük Kırmızıfare'mizin sayfalarında yer aldı. Önümüzdeki yıl da mevsimlik olarak çıkabileceğiz. Bütün üyelerimizin aylık dergi olmamızı istediklerini biliyoruz. Aylık olacağız, ama bu yıl henüz hazır değiliz. Yeni yıla girerken unutmamanız gereken bir konu da üyeliklerinizi yenilemeniz. Eski üyeler için bu işlem kolay. Üstelik yeni yıl üyeliği eski üyeler için indirimli. Derginizde bir de armağan üyelik formu bulacaksınız. Bir arkadaşınızı da dergiye üye yapmak istediğinizde o formu doldurarak üye yapabilirsiniz. Armağan üyelik de eski üyeler için indirimli. Unutmayın, Kırmızıfare üyeliği armağan ederek, bir arkadaşınızın bütün bir yılını edebiyatla doldurmuş olacak, onu bir gün değil bütün bir yıl boyunca, Kırmızıfare'yi getiren postacı her kapıyı çaldığında sevindireceksiniz.

Edebiyat dolu yıllar dileriz.

KIRMIZIFARE

İçindekiler

KEDİLER	_____	MELİH CEVDET ANDAY	85
KUM CÜCELERİ DERNEĞİ	_____	MELEK GÜNGÖR	86
GUPİ'NİN BÜYÜK DERDİ	_____	DİLEK AYKUL BİSHKU	90
AÇELYANIN BİR GÜNÜ	_____	SEVİM AK	96
İSTEK ŞEHİRİ	_____	MERCELLO ARGİLLİ	99
TEYP BANTLARI	_____	HALDUN AYDINGÜN	100
BİR TURİSTE KONUŞMAYI NASIL ÖĞRETMELİ	_____	ELVAN PEKTAŞ DENİZ	106
HANGİ YOLDAN GİDECEĞİZ?	_____	FATİH ERDOĞAN	108
BİR KİTAP BİR YAZAR	_____		111
		BİR SÖZCÜK BİR SÖZCÜK	113

"Olsun gene de matematik cinini yardıma çağıracağım," diye yineledi çocuk. "Hem zaten sosyal bilgiler cini yeterince kafalarını karıştırıyor çocukların."

Matematik cini çağrı üzerine geldiğinde son derece asık suratlıydı ve öfkeden burun deliklerinden dumanlar püskürüyordu. Çıkan dumanlar da hemen rakamlara, kare kök, türev, artı sonsuz, eksi sonsuz gibi matematik işaretlerine dönüşüyordu. Sınava giren çocukların kafasını karıştırma işi yarım kaldığı için o kadar kızmıştı ki onlara, "Seksen sekizin karesi, yirmi dokuzun kare kökü," diyerek çabuk çabuk sorular sorarak cevaplarını hemen istemeye başladı. Kaşları iki kalın kare kök şeklini almıştı. Fıla Kum Cüceleri Derneği üyesi olduğu için cevap vermeme hakkına sahipti, bu yüzden çıktı gitti.

Çocuk matematik cininin öfkesini vattıştırmak istercesine:

"Kum Cüceleri Derneği'ne üye olmam gerek. Bunun için de yeterli sayıda cüce yontusu yapmalıyım. Ama gizemli bir sayıyı aklımda tutamıyorum. Bu yüzden de yeterli sayıda yontuya bir türlü ulaşamıyorum. Lütfen kafamı karıştırma ve bana bu sayıyı öğret," diye yalvardı ona.

"Ama ben bir cinim," dedi öfkeyle matematik cini. "Cinler herkesin kafasını karıştırır. Bu yüzden kafanı matematikle karıştırmaktan başka ne yapabilirim ki?"

"Lütfen!" diye belirtti çocuk. "Ben de Fıla gibi bu derneğe üye olmalıyım. Bunun için bu sayıyı mutlaka aklımda tutmam gerekli."

"Peki seni matematikle çarpmamdan korkmuyor musun?" diye sordu cin.

"Hayır," diye cevapladı çocuk. "Beni matematikle çarpamayacağını biliyorum çünkü gizemli sayıyı aklımda tutamadığım için beni çarpacak rakamlara sahip değilsin."

"Çok kurnazsın," dedi cin. Bu kurnazlıkla matematiğinin zayıf olması şaşılacak şey. Pekâlâ sana yardım edeceğim. Bir türlü aklımda tutamadığın rakam sabit bir sayı değil mi?"

"Şey galiba evet," dedi çocuk.

"Peki bunun için seni bu sayının ait olduğu yere götüreceğim. Benimle gelmeye hazır mısın?"

"Oh elbette!" diye cevapladı çocuk.

Biraz sonra bir çölün ortasında buldu kendini. Ama matematik cini yanında yoktu. Şaşkınlıkla önüne dikilen kocaman piramitlere ve sfenkse baktı.

"Matematik cini, matematik cini neredesin?" diye seslendi. Anlaşılan cin bu sayıyı kendisinin tek başına bulmasını

istemmişti.

Piramitlerin önünde bir adam dolaşmaktaydı. Çocuğun yanına geldi.

"Ne arıyorsun burada?" diye azarladı onu.

"Sen kimsin?" diye sordu çocuk.

"Ben buranın bekçisiyim, görevim piramitlerin gizemli sayılarını korumak," dedi adam.

"Peki pi sayısı için de geçerli mi bu?" dedi çocuk. "Ben bu sayıyı bir türlü aklımda tutamıyorum. Bu yüzden de Kum Cüceleri Derneği'ne beni almıyorlar."

"Ha bak buna bir şey diyemem. Çünkü pi sayısını matematik öğrenen herkes bilir. Fazla bir gizemi yok bunun."

"Ama ben aklımda tutamıyorum işte" diye yineledi çocuk. "Lütfen bana yardım eder misin? Matematik cini beni burada bırakıp gitti."

"Bu kurallara aykırı ama ben yine de piramitin tabanını ölçmene yardım edebilirim. Anlaşılan matematikle başın epeyce dertte," diye cevapladı bekçi ve çocukla birlikte piramitin tabanını ölçmeye başladılar. İşleri bittiğinde epey yorulmuşlardı. Şimdi ölçtükleri rakamlarla hesap yapıyorlardı.

"Evet, toplama, çarpma, bölme işte ortaya çıktı. "Hiç de zor değil," canım dedi bekçi. "Üç nokta bir, dört, bir altı diye devam ediyor sadece."

"Üç.nokta bir, dört, bir, altı; üç nokta bir, dört, bir, altı. Yaşasın, aklımda tutuyorum artık. Ama ne kadar zor oldu bu, tüm piramiti adım adım ölçmek zorunda kaldık."

"Sana zor geldi ama bak öğrendin," dedi bekçi. "Haydi şimdi git ve beni rahat bırak."

Çocuk bekçiye teşekkür etmek

istiyordu ama o arkasına bakmadan çekip gitmişti. Geri dönmek için matematik cinini çağırdı, o da ortalarda yoktu. Çölde dolanıp durmaya başladı. Hem susamış hem de acıkmıştı.

"Şimdi pi sayısını biliyorum ama hiçbir işe yaramıyor," diye üzüntüyle söylendi. "Oysa bu sefer Kum Cüceleri Derneği'ne üye olacak, tüm matematik yarışmalarında başarı sağlayacaktım."

Açlık iyice başını döndürüyordu, susuzluktan da ölmek üzereydi.

"Pi sayısını aklımda tutmayı öğrendim, buradan kurtulmasını da öğrenmeliyim," diyerek inatla yolunu bulmaya çalıştı. Ama nafile. Birden bu sayıyı yeniden unutup unutmadığını merak etti.

"Üç nokta bir, dört, bir, altı," yok hayır unutmamıştı.

Bu çok hoşuna gitti, sürekli tekrarlamaya başladı. "Üç nokta bir, dört, bir, altı; üç nokta bir, dört..." Çok eğlenmeye başlamıştı. Aklına tüm bu sayıyla çözülen problemler geldi. Hepsini

kolayca çözebiliyordu. Açlığı ve susuzluğu unutmuştu. Ha bire matematik kitabındaki problemleri aklına getiriyor ve çöl kumları üzerinde eliyle bunların çözümünü yapıyordu. Son problemi de çözdükten sonra kum tepelerinin birinin üzerinde uyuyakaldı. Uyandığında kendini yaptığı kum cücesi yontularının yanında buldu. Üstelik Fila da durmadan kendisini sarsıyordu.

"Uyan! Uyan!" diye bağıırıyordu Fila. "Bak, cüce yontulan yeterli sayıya ulaştı. Artık sen de derneğimizin üyesisin." Çocuk yontularını gururla seyretti. Hepsi boy sırası dizilmişti karşısında.

"Üç nokta bir, dört, bir, altı," diye söylendi. "Fila başardım, başardım. Artık bu sayıyı aklımda tutabiliyorum. Bilsen ne kadar güzel. Pi sayısı ile hazırlanmış tüm problemleri çözdüm."

"Evet ama tüm çocuklar sınavda matematik sorularının hepsini bildi. Matematik cini öfkeden kuduruyor. Hiçbirinin aklını karıştıramamış çünkü."

"Ne kadar iyi." dedi çocuk. "Bundan sonra da karıştıramaz."

Soruların tümünü bilmek onların da hoşuna gitmiştir. Bir daha akılları hiç karışmaz artık.

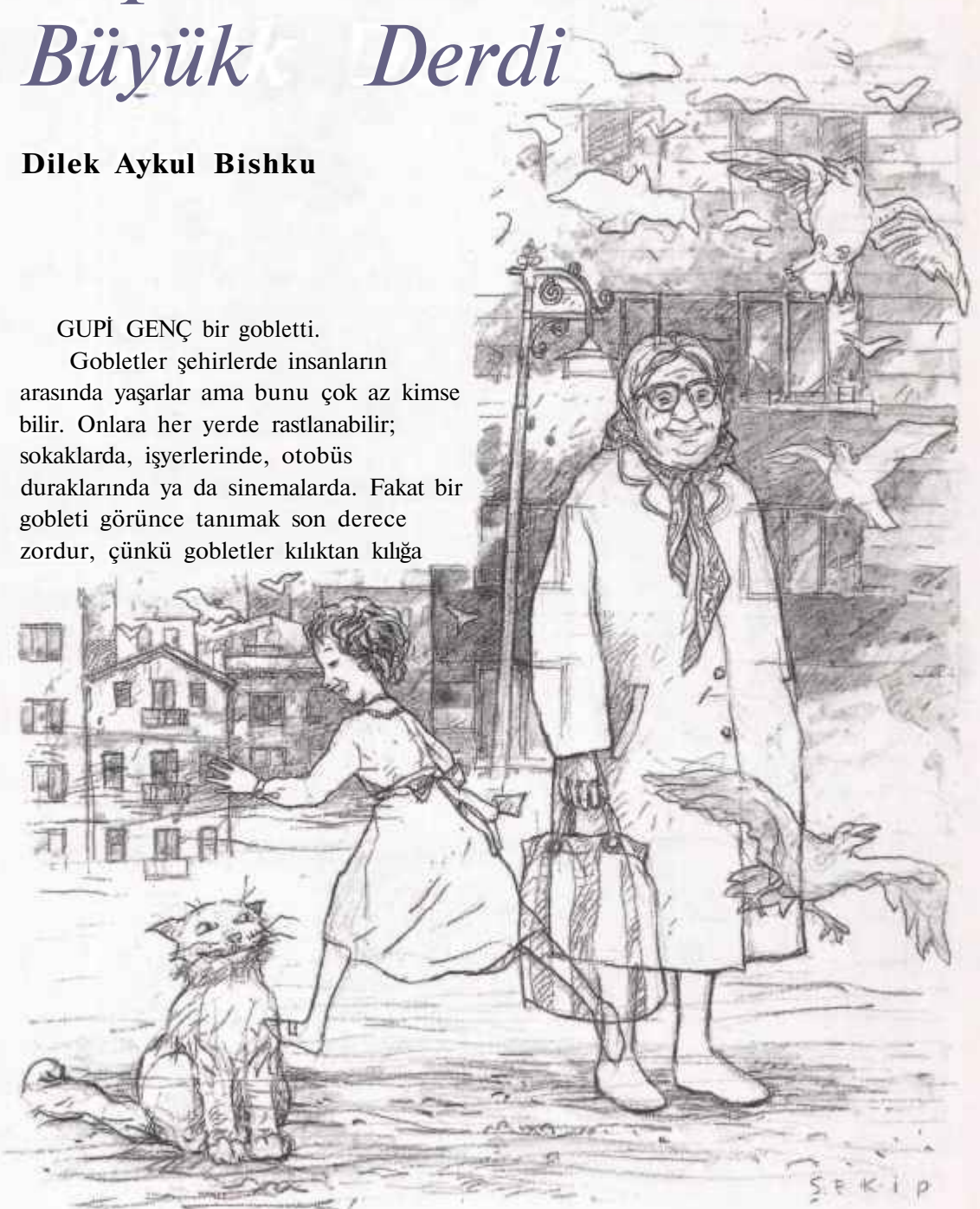
Gupi'nin Büyük Derdi

Dilek Aykul Bishku

GUPI GENÇ bir gobletti.

Gobletler şehirlerde insanların arasında yaşarlar ama bunu çok az kimse bilir. Onlara her yerde rastlanabilir; sokaklarda, işyerlerinde, otobüs duraklarında ya da sinemalarda. Fakat bir gobleti görünce tanımak son derece zordur, çünkü gobletler kılıktan kılığa

90

Resimleyen: Sekip Davaz

ARMAĞAN ÜYELİK FORMU

KIRMIZIFARE ÇOCUK KULÜBÜ'NE ARKADAŞIMI ÜYE YAPMAK İSTİYORUM.

Arkadaşımın:

Adı:

Soyadı:

Doğum Tarihi [gün, ay, yıl]

Sınıfı:

Adresi:

Tel.:

1991 YILI ÜYELİK KOŞULLARI

1. BU formu doldurunuz.
2. Bir postaneden posta çeki ile REDHOUSE YAYINEVİ 00002 numaralı posta çeki hesabına 25.000 TL. yatırınız.
3. Bu formla birlikte posta çekinin alındısını veya fotokopisini, arkadaşınızın 2 adet fotoğrafını aşağıdaki adrese gönderiniz. Adres: **KIRMIZIFARE ÇOCUK DERGİSİ**
Redhouse Yayınevi P.K. 142 sirkeci 34402 İstanbul
4. Arkadaşınızın üyelik kartı en kısa zamanda adresine gönderilecektir.

Adım soyadım:

Üye numaram:

ÜYELİK YENİLEME FORMU

KIRMIZIFARE ÇOCUK KULÜBÜ ÜYELİĞİMİ YENİLEMEK İSTİYORUM.

Adım:

Soyadım:

Üye No:

Okulum:

Sınıfım:

Doğum Tarihim (gün, ay, yıl)

Adresim:

Tel.:

1991 YILI ÜYELİK YENİLEME KOŞULLARI

1. Bu formu doldurunuz.
2. Bir postaneden posta çeki ile REDHOUSE YAYINEVİ 80002 numaralı posta çeki hesabına 25.000 TL. yatırınız.
3. Bu formla birlikte posta çekinin alındısını veya fotokopisini aşağıdaki adrese gönderiniz. Adres: **KIRMIZIFARE ÇOCUK DERGİSİ**
Redhouse yayınevi P.K 142 sirkeci 34432 İstanbul
4. 1991 yılı KIRMIZIFARE üyeliğinin yapıldığını gösterecek olan Kırmızıfare amblemlili pul en kısa zamanda adresinize gönderilecek. Bu pulu üye kartınızın 1991 yazılı hanesine yapıştırınız. Artık üye kartınız 1991 yılı boyunca geçerlidir.

NOT: Eğer daha önce göndermediyseniz üye kartınızı alabilmek için hemen fotoğraf göndermeyi unutmayın.

ÜYELİK FORMU

KIRMIZIFARE ÇOCUK KULÜBÜ'NE ÜYE OLMAK İSTİYORUM.

Adım:

Soyadım:

Doğum Tarihim (gün, ay, yıl):

Okulum:

Sınıfım:

Adresim:

Tel.:

1991 YILI ÜYELİK KOŞULLARI

1. Bu formu doldurunuz.
2. Bir postaneden posta çeki ile REDHOUSE YAYINEVİ 800002 numaralı posta çeki hesabına 30.000 TL. yatırınız.
3. Bu formla birlikte posta çekinin alındısını veya fotokopisini, 2 adet vesikalık fotoğrafınızla birlikte aşağıdaki adrese gönderiniz. Adres: **KIRMIZIFARE ÇOCUK DERGİSİ**
Redhouse yayınevi P.K 142 sirkeci 34432 İstanbul
4. Üyelik kartınız en kısa zamanda adresinize gelecektir.

KIRMIZIFARE
çocuklar için edebiyat dergisi

girip, şekil değiştirebilirler. Bazen insan kılığındadırlar, bazen hayvan, bazen de bitki. Yaşayan her şey bir goblet olabilir; şu bakkaldan peynir alan yaşlı kadın, pencere önüne kıvrılmış tombul kedi, sarı bir taksinin şoförü. Gobletler her zaman iyi kalpli ve nazik yaratıklardır; insanları gözetir, başı sıkışanların yardımına koşarlar.

Gupi'nin büyük bir sorunu vardı. Belki de bir goblet hastalığı idi bu: zavallı Gupi girdiği biçimde kalamıyordu.

Biz insanlar çok uzun zaman içerisinde ve çok yavaş olarak değiştiğimiz için Gupi'nin durumunun ne kadar zor olduğunu anlamamız kolay değil. Düşünün, güne okula giden küçük bir kız olarak başlamışsınız. Tam okul kantininden limonlu lolipop alırken birdenbire kalın gözlüklü, başörtülü yaşlı bir teyzeye dönüşüveriyorsunuz. Sonra kendinizi beyaz bir köpek yavrusu olarak buluyor, tam yeni görüntünüze alışıp çıtır çıtır bir kemiğin tadını çıkarmaya hazırlanırken küçük bir serçe görünümü alıveriyorsunuz. Berbat bir hal değil mi?

Gobletler önceleri bu durumun zamanla düzeleceğini sandılar. Gupi'nin büyüüp güçlenince biçimini korumayı ve kendi arzusuna göre değişmeyi becerebileceğini umuyorlardı. Ne yazık ki Gupi'nin durumu giderek kötüleşti. Girmeye başladığı biçimler giderek tuhaflaştı. Çöp tenekelerini karıştıran bir kedi kılığına girmekte o kadar heyecan yaratacak bir şey yoktu. Ama çöpten dışarı atlayan yırtıcı bir kaplana ne buyrulur? Hayvanların hayvanat bahçesinde kafese kapatılmaları herkesin kanıksadığı bir durumdu. Ama kafeslerden

birinde ansızın beliren seksenlik bir ihtiyar haliyle skandal yaratıyor, gazetelere manşet oluyordu. Gupi'nin durumu gobletler için tehlikeli olmaya başlamıştı. İşleri insanlara yardımcı olup onların işlerini kolaylaştırmak olan gobletler kaygı içinde bir araya toplandılar.

"Ne yapacağız? Gupi insanları korkutuyor. Aralarında gerçekdışı şeyler gördüklerini sanarak doktorlara koşanlar var. Polis garip hayvanlarla insanların peşinde. Gazetelerden biri uzaydan gelen yaratıkların şehirde kol gezdiğini yazdı. Bu duruma bir çare bulmamız gerek."

Durumu önceleri komik bulan vurdumduymaz gobletler bile endişe içindeydi. Peki Gupi ne diyordu bütün bunlara?

"Bilmiyorum," diye omuzlarını silkmekle yetiniyordu Gupi. "Her şey ben istemeden kendiliğinden oluyor. Bir biçimde kalamıyorum bir türlü."

Gobletler kafa kafaya verip ona yardım etmeye çalıştılar.

"İrade!" diye bağırdı içlerinden biri. "Bunu ancak irade ile başarabilirsiniz. Örneğin, diyelim ki kendini minik bir serçe olarak buldun. Kendi kendine, 'Ben minik bir serçeyim, ben minik bir serçeyim,' diye tekrarla."

Ne yazık ki bu öğütün hiç faydası olmadı. Gupi caddede, "Ben bir serçeyim, ben bir serçeyim," diye mırıldanarak dolaşan bir işadamına dönüştü, o kadar.

Arkadaşları onu korkutarak şekil değiştirmesine engel olmaya çalıştılar. "Eğer böyle biçimden biçime girmeye devam edersen bir gün girebileceğin bütün biçimleri tüketecek ve tümünden yok olacaksın," dediler. Ama onlar bunları

söyledikleri süre içerisinde Gupi tam üç kez şekil değiştirdi. Önce bir atsineği oldu, sonra bir sarmaşık, sonra da emeklemeye çalışan bir bebek.

"Rezalet!" diye bağırdı gobletler. "Hemen bir şeyler yapmalıyız. Giderek kötüleşiyor!"

O sırada Gupi bir otobüs şoförüne dönüşerek, "İnişler arkadan baylar bayanlar," diye bağırdı. "Lütfen sağlı sollu ilerleyelim!"

Gobletler çaresizlik içinde bakıştılar. Neden sonra akıllarına gençliğinde tuhafıkta ve başını belaya sokmakta Gupi'den geri kalmayan Doktor Zgoblet geldi.

"Gupi'nin halinden olsa olsa o anlar," dediler. "Gidip ona danışalım, belki bize bir yol gösterir."

Zgoblet onları dikkatle dinledi. Gupi'ye, "Sana yardım ederim, ama bir şartla," dedi. "Yarın şehirde yardımına gereksinmesi olan üç kişi bulup onlara yardım edeceksin. Bu işi bitirip akşam saat tam altıda parktaki saat kulesinin altında ol. Sana bu dertten nasıl kurtulacağını o zaman söyleyeceğim."

"Ama bunu yapamaz ki," diye itiraz etti gobletler. "Kılıktan kılığa girip duruyor."

"Ben karışmam," diye omuzlarını silktili Zgoblet. "Ya dediğimi yapar ve saat tam altıda saat kulesinin dibinde hazır bulunur ya da kendi başının çaresine kendisi bakar."

Ertesi sabah Gupi normal bir goblet olabilmek için elindeki son şans kullanmaya karar verdi ve şehirde yardımına ihtiyacı olan üç kişi bulmak üzere yola çıktı. Dar bir sokakta bir

şekilden diğerine girerek ilerlerken bir yandan da kimsenin bu utanç verici hali görmemesi için dua ediyordu.

Derken bir köşede ağlamakta olan iki çocuk gördü. Giyimlerine ve yanlarındaki boyacı sandıklarına bakılırsa iki yoksul ayakkabı boyacısıydı bunlar. Gupi onların konuşmalarına kulak vererek günlerdir kazandıkları paralarını yağmur sularının aktığı ızgaradan lağıma düşürmüş

olduklarını anladı.

"İşte," dedi, "yardıma gereksinmesi olan birileri. Eğer küçük bir fare şekline girebilirsem lağıma atlar ve onlara paralarını geri getirebilirim."

Bunu demesiyle birlikte kendisini boncuk gözlü, kahverengi bir lağım faresi olarak buldu. Çocukların yanından yıldırım gibi geçerek kendisini ızgaranın deliklerinden içeri attı. Aşağısı son derece

karanlık ve kaygandı. Ama bir fare için ıslak taşlara tutunarak yürümek o kadar da zor değildi. Gözleri karanlığa alışınca etrafa dağılmış olan paraları seçmeye başladı. "Hadi bakalım Gupı," dedi. "İş başına!"

Çocuklar uzun bir değnek bulmuşlar, ızgaradan içeri uzatarak paralarına yetiştirmeye çalışıyorlardı. Hayret dolu bakışlarla boncuk gözlü minik bir farenin

oradan oraya koşturduğunu ve bozuklukları toparlayarak bir yığın yaptığını gördüler.

Farecik görünürdeki bütün paraları toparladığında soluk soluğaydı. Vakit çoktan öğleden sonrasını bulmuştu. Saatin dördü vurduğunu duyunca kulaklarına inanamadı zavallı Gupi. "Çabuk olmalıyım! Yoksa geç kalacağım!" diye haykırdı.

Tam paraları orada bulduğu bir paçavraya sarıp düğümlemiş yukarı çıkmaya hazırlanıyordu ki, çirkin bir lağım faresi yolunu kesti. Gri tüylerinin arasında vahşi vahşi parıltıyan gözlerini Gupi'ye dikerek, "Vay, vay, vay!.." dedi. "Bakalım kimler var burada? Ne taşıyorsun o çıkının içinde? Bu lağımında bulunan her şeyin bana ait olduğunu bilmiyor musun?"

Gupi bu küçük canavarla kıyasıya bir kavgaya girdi. Sonunda kürkü yırtıklar içerisinde, yüzü gözü şişmiş bir halde lağım faresinin elinden kurtularak kendisini paralarla birlikte dışarı attı. Çocuklar güçlkle kazandıkları paracıklarının geri dönmesine çok sevindiler. Bunu bir fareye borçlu olduklarına ise inanamadılar bir türlü. Birbirlerine, "Bir mucize bu," dediler. "Ama kimseye bundan söz etmeyelim, bizi deli sanırlar yoksa."

Gupi onların bu sevincini mutluluktan gözleri yaşarak seyrederken kuledeki saatin sesi ile irkildi. İşte saat altıyı vurmaya başlamıştı bile. "Aman Tanrım," diye haykırdı. "Nasıl da unuttum saati. Ne yapacağım şimdi?" Hızla kuleye doğru koşmaya başladı.

Saat kulesinin çevresi heyecan içinde

bekleşen gobletlerle doluydu. Oradan geçen insanlar bunun farkında değillerdi, çünkü gobletlerin her biri değişik kılık içindeydi. Kimi gezintiye çıkmış yaşlı bir dede, kimi parkta uçurtma uçurmaya gelmiş bir çocuk, kimi bir sokak köpeği, kimisi de karınca kılığındaydı. Aralarından birçoğu kuş biçiminde etraftaki ağaçların dallarına tünemişti. Bazıları da küçük çahlara dönüşerek kulenin çevresine kümelenmişlerdi. Saat kulesine bakanların aklına bile gelmezdi orada meraklı bir kalabalığın toplandığı. Ama tüm gobletler oradaydılar ve Gupi'yi bekliyorlardı.

Saat beşinci defa vurdu. Gobletler üzüntüyle, "Geç kaldı," diye mırıldandılar. "Şansını yitirdi, Zgoblet ona yardım etmeyecek."

Saat altıyı vurduğu anda Gupi'nin sesi duyuldu. "Geldim, buradayım işte!"

Kalabalıkta bir sevinç dalgası yayıldı.

Zgoblet, "Peki, dediğimi yapıp üç kişiye yardım ettin mi bakalım?"

Gupi korkuyla bütün gününü boyacı çocukların parasını aramakla geçirdiğini hatırladı.

"Korkarım hayır," dedi. "Bütün günü tek bir işle harcadım."

Kalabalık hayal kırıklığı ile mırıldandı.

Gupi, "Ne olur bir gün daha izin verin bana," diye yalvardı. "Yarın üç kişiye tamamlayacağım, söz!"

Çevreye toplanmış olan gobletler Zgoblet'in hayır anlamında başını salladığını görerek üzüntüye kapıldılar. Neden sonra Gupi'nin alana geldiğinden beri fare kılığında olduğunu fark ederek, "Doğru mu görüyoruz Gupi? Geldiğinden beri biçim değiştirmedin," dediler.

Gupi ancak o zaman bütün günü fare biçiminde geçirdiğini hatırladı.

"İnanamıyorum," diye bağırdı. "Sabahtan beri bu kılıktayım ben!"

Gobletler, "Kötü kokulu ıslak bir fare olarak mı geçirdin gününü?" diye bağıştılar. "Neden ama?"

Gupi eğilip kahverengi kürküne baktı. Yara bere içerisindeydi, üzerinde kurumuş kan izleri, çizikler doluydu, tüylerinden de sular damlıyordu.

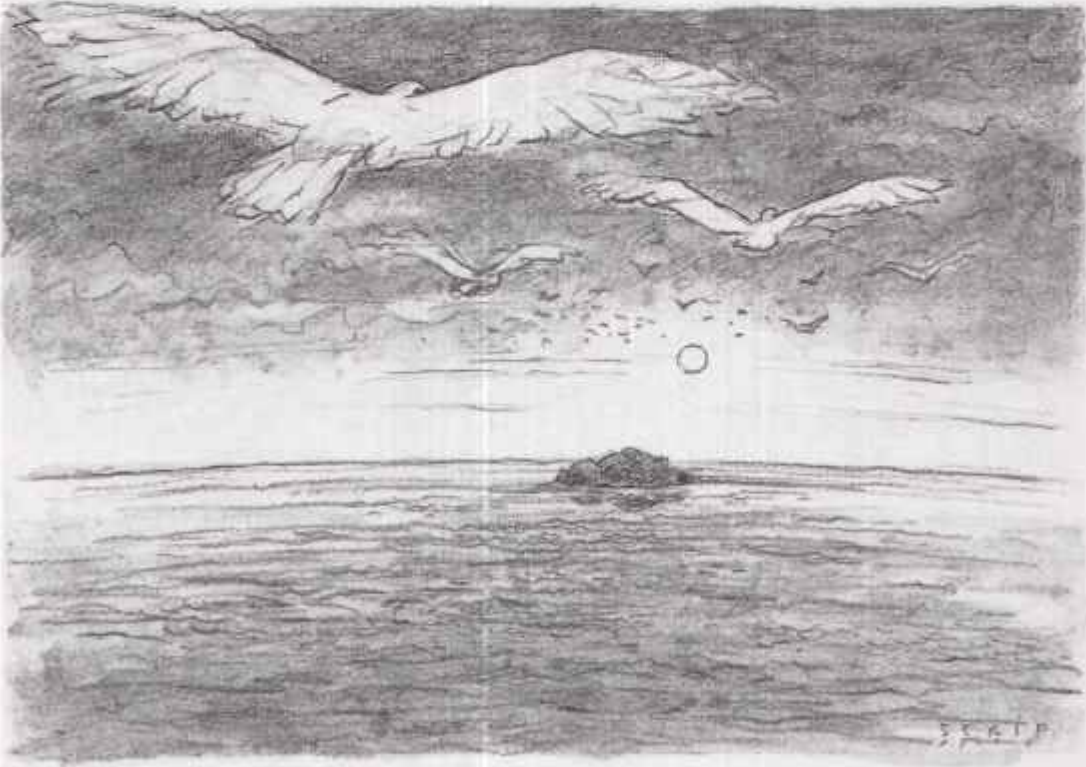
"O boyacı çocuklara yardım etmek için," dedi. "Dinleyin bakın, sabah yolda giderken o iki çocuğu gördüm..."

Zgoblet onun sözünü kesti. "İşte biçimini koruyamamanın nedeni buydu," dedi. "Bir biçimde kalmayı istemeni

sağlayacak bir nedenin yoktu çünkü. Ama bugün o boyacı çocuklara yardım etmeye karar verdiğinde gireceğin biçim bir anlam kazandı. Her şey bir amacın olduğu zaman anlam taşır ve o zaman benim yardımım olmadan dilediğin biçimde dilediğin kadar kalabilirsin, merak etme,"

"Sarılıp seni kutlamak isterdik," dedi gobletler sevinçle. "Ama önce başka bir şekle girsen. Kusura bakma ama çok fena kokuyorsun."

Gupi sevimli ve temiz bir martıya dönüştü. Diğer gobletler de martı kılığına girdiler ve hep birlikte havalanıp bu mutlu olayı kutlamak üzere şehrin açıklarındaki küçük adanın yolunu tuttular.

AÇELYANIN BİR GÜNÜ

Sevim Ak

BİR KIŞ günüydü. Bez bebek Melo uyanır uyanmaz pencereden dışarı baktı. İçi bir hoş olmuştu. Bahçede her günden başka bir şeyler vardı. Hissetmişti ama ne olduğunu bilmiyordu. Gözlerini ovuşturup bir kez daha baktı. Bu kez bahçenin kuytu bir köşesinde su birikintisinde yüzen güneşi gördü. Sevincinden zıp zıp zıplamaya başladı.

"Heeyt! Bugün güzel şeyler olacak!"

O sırada yeşil şapkalı bir karga güneşin yüzdüğü su birikintisine girdi. Kanatları ıslanmış, ılık ılık olmuştu. Tüylerini silkeleyince ışıltılar oraya buraya uçuşuyordu. Karga ışık taneciklerinden birini gagasına aldı, uçuşturdu. Sonra ağaçlara, yapraklara, dallara, balkondaki çiçeklere kondu. Birden çok güzel bir şey oldu. Işık tanesinin dokunduğu çıplak ağaçlar gençleştiler, yapraklar, çiçekler dipdiri oldular. Karganın sesi bile güzelleşti. Karga çok şaşırılmıştı bu işe. Bir ağacın dalına oturdu, şarkı söylemeye başladı. Hayret! Kimse, "Sus!" demiyordu ona.

Bez bebek Melo yerinde duramıyordu artık. Boynuna atkısını taktı. Bahçeye inmeye hazırlanıyordu. Gözucuyla şöyle bir aynaya baktı.

"Ooo... Bugün ne yakışıklıyım!"

O sırada pencerenin önündeki açelyanın hıçkırdığını duyup döndü.

"Heey! Neyin var? Neden ağlıyorsun?"

Boynunu bükümüştü açelya.

"Ben de seninle bahçeye çıkmak istiyorum," dedi.

"Olmaz. Dışarı çok soğuk. Bak, ben bile atkımı taktım."

"Güneş var ama."

"Bırrr!.. Kış güneşleri aldatıcıdır."

"Olsun. Ah, bir bilsen Melo..."

Bahçedeki bitkileri öyle kıskanıyorum ki! Keşke şimdi ben de seninle bahçeye çıksam. Yapraklarıma kuşlar konsa, güneş aksa içime."

"Amaan, sen de. Bahçedekilerin nesini kıskanıyorsun sanki. Bir baksana

hallerine. Hiçbirinin çiçekleri yok. Asıl dışardakiler senin pespembe çiçeklerini kim bilir nasıl kıskanıyorlar."

Açelya Melo'yu dinlemiyordu bile. Baş önünde için için ağlıyordu.

Melo gözyaşlarına hiç dayanamazdı.

"Ne olur sus," dedi. "Susarsan seni bahçeye çıkaracağım."

Gerçekten de birkaç dakika sonra açelya kendini bahçede buldu.

"Kusura bakma, yapacak çok işim var," dedi Melo, açelyayı öylece bırakıp gitti.

Açelya Melo'nun arkasından sevgi dolu gözlerle baktı. Sonra yapraklarını güneşe doğru gerdi. Güneş ne çabuk dolmuştu yapraklarına!

O sırada dallarının hafifçe sallandığını hissetti. Aaa! Dalına küçük bir serçe konmuştu. Serçe açelyanın pembe çiçeklerini derin derin kokladı. "Ne güzelsin," dedi sonra. Açelyanın birden başı döner gibi olmuştu. Ne zamandır kimse güzelsin dememişti ona. İçi içine sığmıyordu şimdi. İki gün su içmesem gam yemem, dedi içinden.

Aaa! Yapraklarında patır patır delikler açılmaya başlamıştı. Belki de garip bir hastalığa yakalanıyorum, diye düşündü. Paniğe kapılmıştı.

Neden sonra yeşil böceği gördü. Bu sinsi yaratık açelyanın yapraklarını önce kokluyor, sonra da delip geçiyordu.

"Heey! Kimsin sen?" diye bağırdı, açelya.

Böcek çok somurtkandı. Ağzından tek bir laf çıkmadı. Açelyanın yapraklarını delik deşik etti. Yorulunca özür bile dilemeden uçup gitti.

"Aaaa! Şuna bak! Ne hoş!"

Açelya başını kaldırdı. Pembe atkılı, sarı saçlı bir kız gördü. Kız çiçeklerinden birini koparmış, yakasına takmıştı.

Arkadaşı ekose mantolu, çilli kız da pek hoşlanmıştı açelyadan. Bir çiçek de o kopardı.

Açelya çiçekleri kopartılırken çok acı çekmişti. Ama aldırmadı. Çünkü çocuklar çok sevmişlerdi onu. Üstelik, "Ne hoş!" demişti biri.

Açelya, "Sevmek vermektir," dedi. Bu söz çok hoşuna gitti. Takılmış bir plak gibi tekrarlardı durdu aynı sözü. Taa ki güneş ışıklarını çekene kadar. Güneş ışıklarını usul usul çekerken açelya bir ürperti duydu.

"Evde olsam üşümezdim," dedi bir an. Ama hemen sonra "Yoo, alışırsım," dedi. "Bu daha ilk günüm."

Hava kararırken serin bir rüzgâr çıktı. Açelyanın gövdesini hoyratça salladı. Çiçekleri çok narindi. Birkaçı rüzgâra karşı koyamayıp döküldü.

"Olsun," dedi açelya. "Çiçeklerim hep dökülür zaten. Ama yerine yenileri çıkar."

Bir hışırtı duyup bakındı. Hemen yanıbaşındaki defneden geliyordu ses. Defnenin yaprakları hışırdıyordu.

"Üşüyor musun?" diye sordu.

"Alay mı ediyorsun?" dedi defne.

"Ben üşümem. Bu rüzgâr karadan esiyor. Denizden esse ılık olurdu. Sen de üşümezdin."

Açelya sanki önceden biliyormuş gibi başını salladı.

"Ben de şans mı var?" dedi sonra içinden, "Sabaha kadar donmasam bari."

Neyse ki birkaç saate kadar ay doğdu. Hem de dolunay. Açelya çok

sevinmişti bu işe. Yapraklarını aya doğru uzattı. Oh! Birazcık ısınmıştı şimdi.

Evin anneannesinin sözlerini anımsadı birden. Ne demişti? "Bitkiler dolunayda çok büyürler."

Açelya, "Ne doğru!" diye geçirdi içinden. "İşte yapraklarım şimdiden irileşti bile."

Pencereye bir göz attı. Melo başını cama dayamış uyuyordu. O da yapraklarını gövdesinin üstüne kapattı, uyumaya başladı.

Düşünde yeşil şapkalı kargayı gördü. Bu kez kırmızı bir şapka giymişti. Şapkasını kanadının ucuyla kaldırmış, içinden yüzlerce beyaz kelek dökülmüştü. Kelebekler açelyanın

yapraklarına konmuşlar, açelya heyecandan tir tir titremiştir.

Açelyayı sabaha karşı yapraklarına düşen soğuk tanecikler uyandırdı. Önce onları kelebek sandı, gülümsedi. Daha dikkatli bakınca kar tanelerine benzetti.

Hemen yanbaşındaki defneye seslendi.

"Heey! Ne bunlar? Kar mı?"

"Yoo... Değil, kırağı."

"Neymiş o?"

"Hiç duymadın mı?"

Açelya utanmıştı.

"I-ıh," dedi.

"İyi dinle öyleyse. Gece yerini sabaha bırakırken bazen sulu gözlülük edip ağlar. Hava ılıksa gözyaşları çiy olur, soğuksa kırağı."

Açelya, "Ne çok şey öğrendim," dedi. "Unutmasam bari hepsini." Öyle üşümüştü ki! Sabahın ilk ışıkları yapraklarına düşerken o da tıpkı gece gibi ağlamak istiyordu.

Neyse ki üzüntüsü fazla sürmedi. Anneanne erkenden bahçeye çıktı. Hep böyle yapardı. Sabah herkesten önce kalkar, çiçekleri sulardı. Açelyayı dışarda görünce çok şaşırılmıştı. Hemen onu içeri aldı. Pencerenin gerisindeki sıcak köşesine oturttu. Açelya üşümüyordu artık. Dallarna tatlı bir sıcaklık yayılmıştı.

Melo açelyanın döndüğünü görünce çok sevindi.

"Hoş geldin," dedi. "Dışarı soğuktu, değil mi?"

Açelya şakacı şakacı gülümsedi.

"Soğuk mu?" dedi. "Yoo... Hiç soğuk değildi. Yalnız dün çok uzun, güzel bir gündü."

İSTEK ŞEHİRİ

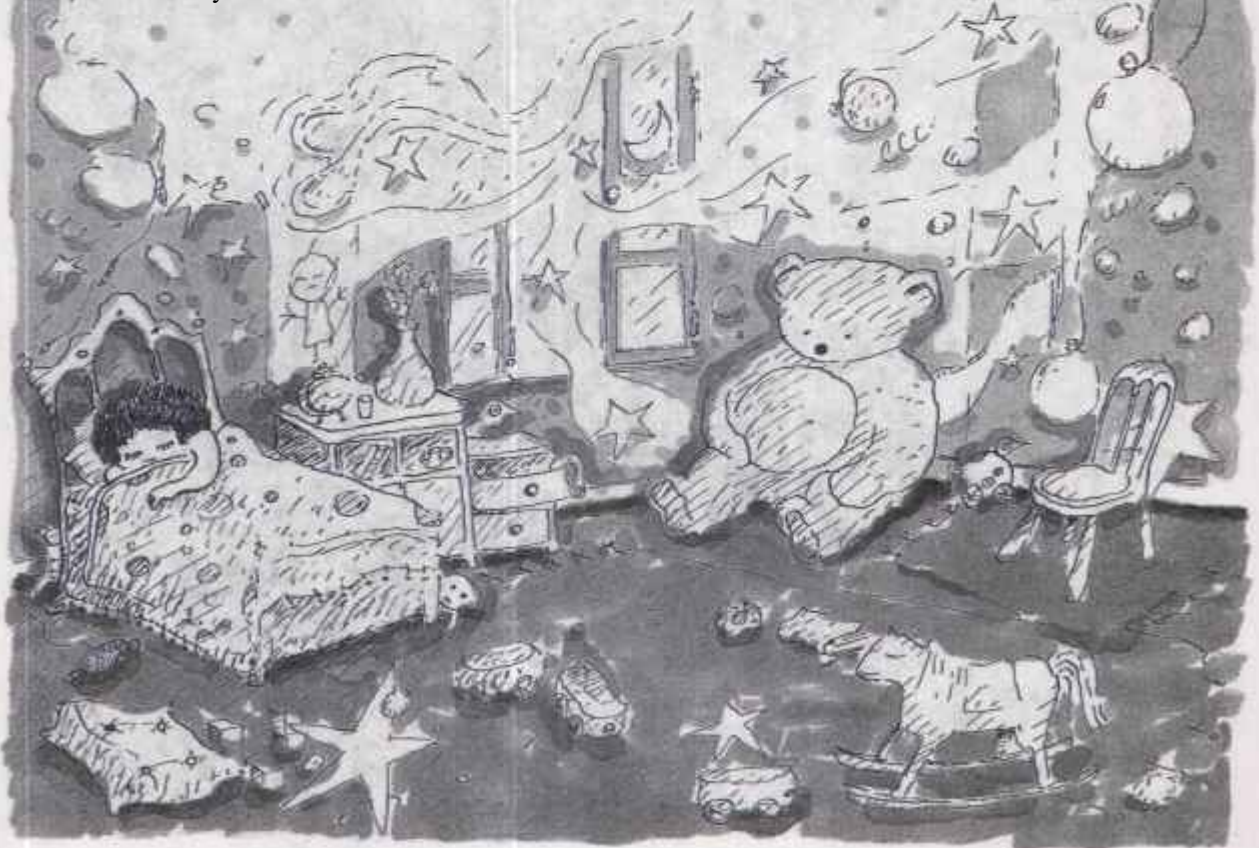
Marcello Argilli

İtalyanca'dan çeviren: Aslı Özer

İstek şehrinde, İsterim mahallesi varmış. İsterim mahallesinde İsterdim caddesi, İsterdim caddesi üzerinde İstedim sarayı, İstedim sarayının birinci katında İstemiştim dairesi, İstemiştim dairesinde de İstiyorum odası varmış. İstiyorum odasında da İsteyen İstekli adında bir çocuk varmış.

İsteyen İstekli adındaki çocuk hep, "Ben istiyorum... İstiyorum...İstiyorum" diyormuş. Ne mi istiyormuş İsteyen İstekli adındaki çocuk? Gerçekten de bir İstek şehri olsun, İstek şehrinin İsterim mahallesi olsun, İsterim mahallesinin İsterdim caddesi olsun, İsterdim caddesinde İstedim sarayı olsun, İstedim sarayının İstemiştim dairesi olsun İstemiştim dairesinin İstiyorum odası olsun, İstiyorum odasında da İsteyen İstekli adında bir çocuk olsun istiyormuş. İşte bütün istediği bunların gerçek olmasıymış. İsteyen İstekli adındaki çocuk istediği her şeye kavuşsun istiyormuş!

Resimleyen: Veli Kahraman

TEYP BANTLARI

Haldun Aydın

GÜLÇİN UZUN zamandır ilk kez anneannesinin yaşadığı iki katlı eve geliyordu. Büyüklerin yanında oturunca sıkıldı. Kalkıp evi dolaşmaya başladı. İsterse dışarıya çıkabileceğini söylediler ama canı tanımadığı kişilerle oynamak istemiyordu. Bir süre salonda dolaştı. Yemek masasının yanındaki camekânlı dolaba uzun uzun baktı. Dolap yıllar önce alınmış çeşitli kristal bardaklarla, hiç kullanılmayan gümüş çatal, bıçaklarla doluydu.

Birden tavan arasına çıkmak aklına geldi. Mutfağın yanındaki merdivenleri yavaş yavaş tırmanıp kapıya ulaştı. Açmadan önce aşağıdakilerden gelen sesleri dinledi. Sonra usulca kapıyı araladı. Burası camekânlı balkon olan büyükçe bir odaydı. Odanın tam ortasında büyük iki kişilik yatak duruyordu. Az ilerde sararmış gazeteler vardı. Tarihlerine baktı, hepsi de kendi doğumundan önce basılmışlardı. Birkaç habere göz gezdirdi; ancak fazla ilgisini çekmedi. Etrafına

bakınırken girdiği kapının hemen yanında daha önce hiç fark etmediği küçük bir başka kapı gördü. Merakla gidip mandalını açtı. İçerisi kapkaranlıktı. Gözlerinin alışması için bir süre bekledi, sonra hemen girişte duran elektrik düğmesini çevirdi. Ampulün sarı ışığı tozlarla kaplı ortamı aydınlatıyordu. Gülçin buranın Kırkharamilerin mağarasına benzediğini düşündü. İçeri girip büyük sandıkları, otomobil lastiklerini, abajurları ve gördüğü her şeyi incelemeye başladı. Tozlar arasında yabancı dilde mağaza katalogları, eski araba broşürleri, 1962 yılına ait bir takvim, (bir lastik şirketinin takvimi) vardı. Değişik kutularda bir zaman kullanılıp, sonra gözden düşmüş pek çok ıvr zıvır vardı. Her şeyi zevkle karıştırırken kenarda iplerle bağlı küçük bir karton kutu dikkatini çekti. Yerde, büyük dolabın yanında atılmış gibi duruyordu. Eğilip kutunun üstüne baktı, elle kocaman harflerle yazılmış yazıya önce hiçbir anlam veremedi. "Torunum Gülçin'e" yazıyordu kutunun üstünde. Gülçin bir an düşündü. Ailede kendisiyle aynı ismi taşıyan hiç kimse yoktu ve bildiği kadarıyla da olmamıştı. Öyleyse? Gülçin'in içinden bir ürperme geçti. Olabilir miydi? Kutuya elini sürdü. Kendisi içindi bu kutu... Ama neden burada bırakılmıştı, İki eliyle yerden aldı, çok ağır sayılmazdı. Dışanda, aydınlıkta bakmak istedi. İpleri biraz zorlanarak çözdü. Kapağını açtığında onlarca teyp kasediyle karşılaştı. Hepsi de oldukça iyi durumda gözüküyorlardı. Üstlerindeki eski etiketlerde sadece elle yazılmış sayılar vardı. İlk aldığıının üstünde "12" yazılıydı. Bir başkasına baktı "34" sayısını okudu.

Daha sonra "11"i buldu. Bunlar bir tür sıralamayı belirten sayılar olmalıydı. Hemen birinci kasedi aramaya başladı. Kutunun en dibinde buldu aradığını. Sonra çıkan bütün kasetleri sıraya dizdi. Tam doksan dört taneydiler, Kutuyu bulduğu yere yerleştirdi. Sadece 1 numaralı kasedi alarak aşağıya indi. Salona gidip teybin içine yerleştirdi, sesi iyice kısıtı.

"Merhaba Gülçin! Ben senin dedenim yavrum."

Gülçin şaşkınlıktan küçük dilini yutacak gibiydi,

"...Dün gece uyurken seni rüyamda gördüm. Uzun sarı kıvrık saçlarını çok sevdim..."

Gülçin'in şaşkınlığı daha da artıyordu. Eli farkında olmadan, gerçekten de uzun, sarı ve kıvrık olan saçlarına gitti. Teypteki yorgun ama sevimli yaşlı erkek sesi konuşmaya devam ediyordu.

"Bana çok uzak duruyordun, sana bir

türlü yaklaşamıyordum, seslendim ama duymadın. Biraz önce öğle yemeğinden geldiğimde, bir an içim geçmiş, seni tekrar gördüm. Bu kez çok daha yakındın, sesimi duyabileceğini hissettim. Hemen kalkıp teybimi aldım ve işte seninle konuşmaya başladım."

Gülçin duyduklarına bir türlü inanamıyordu, dedesi, kendisi doğmadan çok önce ölmüştü. Kasetten hiç ses gelmez olmuştu. Teybi kapadı, düşünmeye devam etti. Konuşanın dedesi olduğuna inanıyordu ve neden bilmiyordu ama bu kasetlerden kimseye söz etmemesi gerektiğini düşünüyordu. Koşarak annesinin yanına gitti.

"Anneciğim dedemi anlatsana bana."

Gülçin'in annesi bir an durdu, İlk kez kızı dedesini soruyordu.

"Nereden çıktı bu şimdi?"

"Anneciğim sadece merak ettim, nasıl biriydi?"

Annesi biraz düşündü.

"Onu çok severdik, bize çok iyi davranırdı.

"Peki torunlarını da sever miydi?"

"Torunlarını mı?"

Kadın üzüntüyle gülümsedi.

"Eğer torunlarını görebilseydi herhalde çok severdi."

"Neden? Hiçbirini göremedi mi?"

"Hayır, en büyüğünüz Murat ağabeyin doğduğunda, dedenin ölümünün üstünden bir yıl geçmişti. Füsün ablan ise iki yıl sonra doğdu, hemen arkasından da sen geldin. Deden hep torunlarını görmek isterdi, her fırsatta bize evlenip çoluğa çocuğa karışmamızı söylerdi."

"Ama siz onu dinlemediniz değil mi?"

"Gülçin'ciğim sadece söz dinlemekle olmuyor ki, biz üç kız kardeş de okuyorduk, daha çok gençtik. Hem zaten kendisi de kırk beş yaşına kadar evlenmemiş, eğer otuzunda evlenseydi, hepinizi görürdü."

Gülçin'in içi bir garip olmuştu. Cebinde tuttuğu kasedi hatırladı. İlk fırsatta devamını dinlemek istiyordu.

İki gün sonra kendi evlerinde, annesi komşulara gittiğinde, heyecanla kasedi teybe koydu.

"Sevgili torunum, ne güzel gene karşımdasm..."

Gülçin korkudan bayılacağını hissetti, ama gene de o tatlı sesi duymaktan zevk alıyordu.

"...Geçen gün ilk kez seninle konuşurken, birdenbire gözümün önünden kayboluverdin. Şimdi ise seni çok daha iyi görebiliyorum. Tam karşımda oturuyorsun, üzerinde beyaz bir elbise var..."

Gülçin'in üzerinde beyaz bir elbise vardı.

"...Evet tam karşımdasın, ve hiç konuşmadan oturuyorsun..." Gülçin teybe dikkatle bakıyordu ve ne yapacağını bilemiyordu.

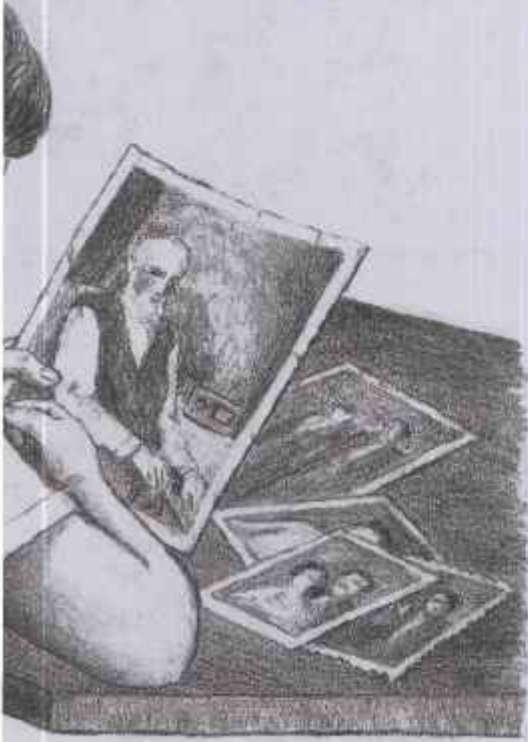
"...Gözümü kapadığımda seni çok net görüyorum, açtığımda ise içerden annenin bağışlarını duyuyorum. En küçük kızım olduğu için, en şımanğı da annendi. Ders çalışacağım diye eve bir sürü gürültücü çocuğu doldururdu... Bense onun büyüyüp, genç bir kadın olmasını, evlenip seni doğurmasını isterdim... Çünkü torunlarımı çok merak ediyordum. Ama belki de haklıydılar. Kabahat bendeydi. O kadar geç evlenince bazı şeylere ömür yetmiyor..."

Teypteki dedesinin sesi, tatlı tatlı anlatıp duruyordu. Kaset bittiği zaman Gülçin hemen tersini çevirdi. Kaldığı yerden dinlemeye devam etti. Annesi eve döndüğünde, "Anne, dedem sana çocuğun olursa adını Gülçin koy demiş miydi?"

"Yo hayır, neden sordun?"

"Hiiç, sadece merak ettim."

"Deden çok iyi bir insandı, yalnız son zamanlarında bir garip olmuştu."

"Nasıl yani?"

"Hep odasına kapanıp duruyordu, kendi kendine mırıl mırıl konuşuyordu."

"Neler söylüyordu peki?"

"Hiç bilmiyorum, iyice bunamıştı, onu hiç rahatsız etmek istemiyorduk, çok da üzülüyorduk."

Gülçin evdeki eski resimleri karıştırmaya başladı. Dedesinin son zamanlarında çekilmiş fotoğraflarına bakıyordu. Sonunda aradığı fotoğrafı buldu. Dedesi koltuğunda oturuyordu. Yüzünde saf bir gülümseme vardı. İşte tam yanında da teybi duruyordu. Teybin arkasında düzinelerle kaset dizilmişti. Gülçin teypten kendisine konuşan insanı tanıyordu artık. Anneannesine her gittiğinde bir kaset alıyor, eve getirip gizli gizli dinliyordu. Zaman geçtikçe dedesinin sesindeki sevginin de arttığını hissediyordu. Bir gün, altıncı kasedi dinlerken dedesi gene, "sessizce karşımda oturuyorsun," demişti.

Gülçin farkında olmadan, "Konuşursam beni duyar mısın?" diye soruverdi.

Kasetteki ses birden kesildi. Uzun bir sessizlik oldu. Hemen sonra yaşlı adamın sesi tekrar duyuldu.

"Aman Tanrım, seni duydum. Ne kadar sevindim bilemezsin... Hep sesini duymak isterdim."

Gülçin inanamıyordu, "Dedeceğim, beni duymana olanak yok," dedi.

"Gülçin, işte karşımdasın, dudakların kıpırdıyor, sesini duyuyorum, beni duymam imkânsız diyorsun, ama ben seni duyuyorum."

Gülçin söyleyecek bir şeyler arıyordu, teypten de ses gelmiyordu, sanki gerçekten dedesi onun konuşmasını bekliyordu.

"Dedeciğim, şu anda gözlerin kapalı mı gene?"

"Evet kapalı, eğer açarsam seni duyamam ve göremem, o zaman yaşadığım güne geri giderim."

Sorusuna bu kadar açık bir cevap almasına çok sevinmişti. Gülçin o günden sonra dedesinin kasetteki sesiyle karşılıklı sohbet etmeye başladı.

Artık anneannesine çok sık gitmiyorlar, dolayısıyla da çok fazla kaset alamıyordu. Ancak garip olan, bir ay sonra bir sonraki kasedi aldığı anda, dedesi de gerçekten bir ay geçmiş gibi konuşuyordu.

Gülçin fırsat bulduğunca bütün sıkıntılarını anlatıyordu. Dedesinin yorgun sevecen sesinden akıl alıyordu. Okulda ilk kez bir çocuktan hoşlandığında da dedesine söylemişti.

"Gülçin biliyor musun? Ne tesadüf,

HANGİ YOLDAN GİDECEĞİZ?

Fatih Erdoğan

BEN, ORHAN, Mustafa, Ayşegül ve Aslı dünyayı dolaşmaya karar vermiştik. Vermiştik ama, hangi yoldan gideceğimize de karar vermemiz gerekiyordu. İnsan okula giderken anayola çıkıp sağa dönebilir ve oradaki durakta bekleyebilir. Ya da ne bileyim, kasaba giderken önce sola, kavşağa gelince de sağa sapabilir. Pastane, zaten tam karşımızda. Un kurabiyesi mi istedin? Çık kapıdan doğru karşıya. Ama dünyayı dolaşacağım, deyince, iş biraz karışıyor. Şimdi kapıdan çıktın diyelim. Her şeyini aldın. Çantan dolu. Kalem silgin de hazır. Gerekli olur mu? Olabilir, neden olmasın. Öğrenci her yerde öğrencidir. Diyelim ki, tam Fransa'dan geçerken ders saati. Öğretmen, yani Fransız öğretmen, bir görse, hemen,

"Bence fark etmez!" dedi. Ne annesi, ne de babası Fransızca biliyorlarmış. Benimkiler de bilmiyorlardı. Bir tek Ayşegül'ün babası biraz biliyormuş. Ayşegül babasının gözlüğünü saklarsa bu sorunun kendiliğinden çözülmüş olacağını söyledi. Ayşegül biraz akıllı!

Neyse, diyelim kalem silgi sorununu çözdük. Kapıdan çıktık. Eveet. Söyler misiniz, ne tarafa döneceğim ben şimdi? Karşıya gitsem pastane, sola gitsem kasap, sağa gitsem okul. Orhan'a sordum yine.

Mustafa, "Polise sorarız!" dedi. Bizim kapının önündeki caddeye bakan bir trafik polisi vardı. Babamı tanıyordu. Bir keresinde bize bal getirmişti.

"Memleketten," demişti. Erzincanlıydı.

"O dünyayı bilmez ki!" dedim.

"Erzincan'ı bilir... Biz ise Erzincan'a gitmiyoruz. Dünyayı dolaşacağız."

ağzını açıp bir de dili var mı yok mu, diye bakma," dedi bana. Böyle bir şey yapmam onu üzecekse tabii ki yapmayacağımı söyledim kendisine. Doğrusu anne, kendisini üzecek hiçbir şey yapmayacağımı bilmeliydi.

Tam bu sırada baba geldi. Buna çok sevindim, çünkü babaya bir şeyler anlatmak, anneye anlatmaktan her zaman için daha kolaydı. Görünüşte anne de babanın eve gelmesine çok sevinmiş gibiydi. Anne herkesten önce konuşmaya başladı. Ağlamaklı bir sesle, "Bak, bugün de eve bunu getirmiş. Dilsiz bir turist," dedi ve tabii hemen ardından da ağlayarak içeri kaçtı. Ben peşinden gidip, turistin ne demek olduğunu sordum kendisine. Ağlamasını hiç kesmeden, bunu gidip babaya sormamı söyledi bana. Ben de, bunu sormak için babanın yanına döndüm. Döndüm ve ne gördüm dersiniz? Baba bu uzun saçlı adama anlamsız sözler söylemeye başlamamış mıydı! İşin garibi ikisi de birbirlerini anlıyor gibiydiler. Babaya hemen kendisine gelmesini, annenin, onu böyle garip sözler ederken görürse, her zaman olduğu gibi hiç suçum olmadığı halde yine beni cezalandıracağını söyledim. Baba

bana dönüp uzun saçlı erkeğin bir turist olduğunu söyledi. Turist olduğunu biraz önce öğrenmişim ama önemli olan turistin ne olduğuydu. Bunu babaya söylediğimde, sırtındaki çantasını da mı görmediğimi, o kocaman çantayı sırtına attığı gibi, birçok yer gezip dolaştığını söyledi. Hey, şu baba her şeyi ne de güzel anlatıyordu.

Tabii ya, şimdi anlamıştım. Bu bir kaplumbağaydı ve sırtındaki de çantası değil, eviydi. Ben bunları düşünürken babayla kaplumbağa ya da babanın turist dediği uzun saçlı erkek yine anlamsız sesler çıkarmaya başlamışlardı. Birden korkuyla annenin gelip babayı bu halde görebileceği geldi aklıma. Babaya, bu kaplumbağayı yolundan daha fazla alıkoymamamız gerektiğini söyledim. Neyse ki baba da benimle aynı fikirdeydi. Derin bir nefes aldım. Kaplumbağaya saçlarını kestirdiğinde ne canının yanmayacağını ne de konuşmayı öğretebilmişim. Ama hiç olmazsa babayı ve daha da önemlisi kendimi annenin ağlamalarından ve çığlıklarından kurtarmıştım. Bir daha saç uzatan erkek kaplumbağalara karışmamaya karar verdim.

"Biz de Erzincan'a gidelim, orada bir daha sorarız," dedi Aslı.

"Sen bir şey sorulmadan konuşma!" diye azarladım Aslı'yı. Hem bence iyi bir fikir de değildi. Çünkü polis amca yolun çok uzun olduğunu söylemişti. "Git git bitmiyor," demişti. Erzincan'a kadar gidecek zamanımız yoktu. Biz kestirmeden bir yol bulup dünyayı dolaşmalıydık.

Orhan birden, "Buldum," dedi. "Bir harita bulmalıyız, ya da daha iyisi... Bir küre!"

İyi fikirdi bu. Şu Orhan, her zaman güç anlarda çözüm buluverir. Ona sevgiyle baktım. "Sırıtmal!" dedi, "küreyi nereden bulacağız ki?"

"Okuldan..." dedim.

"Yaşsa!" dedi. "Git getir!"

Orhan en büyüğümüzdü. Üstelik şimdi Aslı ile Ayşegül de bana sevgiyle bakıyorlardı. Bu iş üzerime kalmıştı. Karşı koyamazdım. "Niye ben?" demek üzereydim ki, Orhan, "Bu işi aramızda ancak sen kıvrabilirsin," diyerek omuzuma kolunu koydu.

İşimiz zordu. Kahramanlık böyle günlerde belli olurdu. Güç anlarda arkadaşlarını yanı yolda bırakan biriyle dünyayı nasıl dolaşabilirdi ki insan. Hayır, mutlaka başarmalıyım. Ama nasıl? Küreyi alabileceğimiz yer belliydi. Belliydi, ama okulumuzun o yatmaz uyumaz, her an her yerde hazır hademesi de çok belalıydı. Ders araçlarının bulunduğu odaya kesinlikle kimse giremezdi. "Buradaki eşyalar bana zimmetli!" diyordu. Ne demekse? Bir şey kaybolursa parasını ona ödetiyorlarmış galiba.

Okulun bahçe duvarını atladık. Orhan

ders araçlarının bulunduğu odaya uzanan ağacı ve açık pencereyi gösterdi. O

zaman bu iş için neden seçildiğimi anladım. Orhan da Mustafa da ağaca tırmanamayacak kadar şişmandılar.

Çabucak tırmandım. Bu arada ötekiler çevreyi kontrol ediyorlardı. Odanın içine atladım. Küreyi gördüm. Biraz büyüktü, ama taşımak zorundaydık artık. Ne de olsa dünyayı tanımıyorduk. Yolumuzu kaybedersek hemen küremize bakıp nerede olduğumuzu anlayabilirdik. Evet evet, ne kadar büyük olursa olsun küreyi yanımızda götürmeliydik. Peki ama, biz yokken sınıfta öğretmen küreyi kullanarak ders anlatmak isterse ne olacaktı? Bak, bunu hiç düşünmemiştik.

Hemen pencereye koştum. Orhan'a seslendim.

"Öğretmen ders anlatırken ne kullanacak?" dedim. Duymadı.

"Öğretmen seni keserle mi yontacak?" dedi, Pencereden sarktım bağırdım. Yine anlamadı. Ağaçtan aşağı inip söyledim. Uzun uzun düşündü. Sonra da, "Kürenin yerine topumu bırakalım," dedi. "Nasıl olsa dünya da yuvarlak, topum da..."

Orhan'ın topunu alıp yeniden tırmandım. İçeriye atlar atlamaz hademeyle yüzyüze geldim. "Sen ne arıyorsun burada?" diye gürledi.

"Şeyyy!" dedim. Elimdeki topu gördü.

"Topun mu kaçtı?" dedi.

"Evet evet, topum kaçtı," dedim.

"Topumu almaya gelmişim."

Pencereye yürüyüp aşağı baktı.

"Hanginiz şut çekti?" diye seslendi.

Orhan, "Suyu biz kesmedik!" diye bağırdı yukarıya.

Hademe, "Ne suyu?" dedi. Aşağıya seslendi: "Ne suyu?"

Orhan bu kez, "Hüseyin burda yok!" diye bağırdı. Aşağıya ses doğru dürüst gitmiyordu. Hademenin de kafası karışmıştı.

"Kim şut çekti?" diye yırtınıyordu. Ben Orhan'ı gösterdim. "Maşallah," dedi

hademe, "üçüncü kata şut ha!"

Topu alıp ağaçtan aşağı kaydım. Başaramamıştım. Mahalleye doğru yürürken, Orhan, "Ne yapacağız şimdi?" dedi, "Küreyi ele geçiremedik. Dünyayı dolaşırken kaybolup gideceğiz."

Ne yapacağımızı ben de bilmiyordum doğrusu. Elimden geleni yapmıştım, ama o hademe... Top elimde olmasaydı nasıl açıklayacaktım. Top?.. Kürenin yerine top koyacaktık, değil mi? Hemen Orhan'a döndüm:

"Neden kürenin yerine top koyacağımıza topu biz almıyoruz?"

"Harika," dedi Orhan. "Ama topun üzerine kalemle haritayı çizmemiz gerek. Bunun için de yine bir küre bulmak zorundayız."

Aslı, "Bizde var!" dedi.

"Ne var?" diye bağırdık.

"Küre," dedi. "Neden söylemedin?" diye bağırdık yine. Bu kez Aslı bağırdı, hem de çığlık çığlığa: "Sorulmadan konuşmamı yasaklayan siz beyefendiler değil miydiniz? Bütün o ağaca tırmanmalar filan gereksizdi çünkü bende pırl pırl bir küre vardı. Eğer konuşmamı yasaklamasaydınız..."

Aslı'yı bir daha onu susturmayacağımıza söz vererek susturduk. Artık küremiz vardı ve dünyayı dolaşmaya hemen hemen hazır sayılırdık.

SIPANIN DÖRT YILLIĞI

Yazan: Abbas Cılga.

Resimler: Hasan Seçkin.

Gendaş A.Ş., 1990.

III. hamur kâğıda,

karton kapaklı,

77 sayfa.

Öykü

Resimli

Abbas Cılga 1935 yılında Sivas'ın Kangal ilçesi-
nin bir köyünde doğmuştur. İlkokulu köyde okumuş, öğ-
renimine Yıldızeli Pamukpınar Köy Enstitüsü'nde
devam etmiştir. Altı yıl süreyle köy öğretmenliği de ya-
pan Abbas Cılga öğrenim hayatına, İstanbul Eğitim
Enstitüsü Pedagoji bölümünde devam etmiş ve bura-
dan mezun olmuştur. Cılga, bir süre ilköğretim müfet-
tişliği de yapmıştır.

Yazdığı ve yazmakta olduğu çocuk kitaplarıyla,
öğütçülüğe düşmeden hayatı tanıtmayı, insanlara sev-
giyle yaklaşmayı öğretmeyi, doğayı sevdirmeyi ve on-
ları bu konuda duyarlı hale getirmeyi amaçlıyor.

Onlara hayatı tanıtırken deneyimlerini göz önün-
de tutmalarının gerekli olduğunu gösterip, çocukların
ruhsal gelişmelerine katkıda bulunmayı istediğini
söylüyor.

Sizlere tanıtmaya çalıştığımız "Sıpanın Dört
Yılığ"ı adlı öykü kitabı, 1989 Sıtkı Dost Çocuk Edebi-
yatı Yarışması'nda üçüncülük ödülünü almıştır. Yaza-
rın bu kitabın yanı sıra, ödül almış başka kitapları da
bulunmaktadır.

Abbas Cılga'nın öteki çocuk kitapları şöyle sıra-
lanabilir:

Yusufluk (1973), Dedenin Öyküleri (1979, Kültür
Bakanlığı Ödülü), Atmacalar Ağladı (1979), Yaramaz-
lar Kuyusu, Küçük Gezin (1984), Tomcik ile Bilek, Kü-
çük Hakan (oyun,) Müjdecî Hüsnü.

Birçoğunuz, her üç öyküde de, kendi yaşadıkla-
rından bir şeyler bulacak; öykülerdeki çocuk kahraman-
ların yerinde kendinizi göreceksiniz. Kitaba ad olan
öyküde (Sıpanın Dört Yılığ) yazar, yaz tatilini geçir-
mek üzere ailesiyle birlikte köye giden Murat'ın, ora-
da başından geçen heyecanlı, komik durumları
anlatıyor.

İkinci öyküde, çocuk kahraman Kerem'in, ailesiy-
le birlikte yaptığı bir deniz yolculuğunda, gemide ya-
şanan heyecan verici olaylar konu edilmiş.

Kitaptaki son öyküde ise, büyük bir olasılıkla bir-
çoğunuzun yaşayacağı, sınav öncesi (Anadolu Liseleri
giriş sınavı) aile içindeki heyecan ve son koşuşturma-
lar öyküleştirilmiş.

Sıpanın Dört Yılığ'ı 'nda yer alan, üç öyküde; hem
sizin yalnız yaşadığınız hem de büyüklerle birlikte ya-
şadığınız heyecanlarla, sevinçlerle karşılaşacaksınız.

Zevk alarak okumanız dileğiyle kitaptan küçük bir
bölüm sunuyoruz:

“ Yemekten sonra gene çıkmıştık dışarıya. Gene karışmıştık arkadaşlara. Eve biraz geç dönmüş-tüm ben. Dönüşte şaşırtıcı, mutlandıncı, yüreğimi coşkuyla dolduran bir olayla karşılaşmıştım... Dayımın eşeği doğum yapmıştı. Onun karnını küçül-müş görmüştüm. Yanında da simsiyah tüylü, kapkara gözlü yavrusu vardı!...

Kara gözlü, kara tüylü küçümen sıpanın; düş-mekten korkuyormuş gibi bir duruşu vardı ayakla-rının üstünde. Yürüyor, yer değiştiriyordu ya, çekimser davrandığını da belli ediyordu. Mutlu mu-ydu, mutsuz mu? Şaşkın mıydı? Dünyaya gelmek ken-disini sevindirmiş miydi, üzmüş mü?... Bunları bilemezdim. Onun kara gözlerine bakıp bir sonuç çı-karmak da olanaksızdı... Bildiğim şey, o gün evin en mutlu kişisi bendim. Hiçbir olay beni böylesi se-vinçlere vardırılmazdı. Çok hoş, çok ilginç bir olay olarak görüyordum kara gözlü sıpanın dünyaya gel-miş oluşunu...

Dayıma demiştim ki:

- Yavrusunu sevsem, anası kızar mı dayıcığım?

Dayım:

- Yok canım. Ne demeye kızsın ki? Ben seni se-viyorum diye senin anan kızıyor mu Murat?

Kendimi tutamamış, gülmüştüm.

Sonra elimi burnuna değdirmiştim sıpanın. Yu-muşacıktı. Uysallığını da bozmamıştı benim davra-nışım karşısında. Sırtını sıvazlamıştım boydan boy. Yumuşacıktı tüyleri. İpekler bile onca hoş yumuşak-lıkta olamazdı. Ah ne sevimliydi, ne sevimli!... Ku-caklamak, sevmek, kucağıma alıp gezdirmek istiyordum onu..

Böylesine güzel bir yavru doğurduğu için, ana eşeğe de sevgim çoğalmıştı. Onu daha çok önemser olmuştum. Mehmet Ali'nin dedikleri gelmişti usuma. İnanamıyordum onun söylediklerine. Bir de dayım-la konuşmak istemişim.

- Eşekler kötü yürekli midir dayıcığım? de-miştim.

Dayım, şaka yapmadan duramaz:

- Bilmiyorum Murat! Hiç eşek yüreği yemedim. Yoksa siz İstanbul'lular öyle mi yapıyorsunuz?...

- Öylesi değil dayıcığım! Yani eşekler, başka-larının kötülüğünü isterlermiş?..

- Bilmiyorum yeğenim. Hiç eşek olmadım ben. Köyden kime sorarsan sor, insan doğdum insan ya-şıyorum!

Demişti de çok çok gülmeme neden olmuştu. Ama ben Mehmet Ali'nin düşüncelerinin yanlış ol-duğu kanıtılsın, bunu bir de dayım açıklasın iste-diğimden, gülmem geçince gene konuşmuştum:

- Mehmet Ali diyor ki...

Dayım sözümü kesmişti benim.

- Şu İbîşlerin iri kafa, çok bilir Mehmet Ali'si mi?...

- Kimin Mehmet Ali'si olduğunu bilmiyorum da, başının biraz büyükçe olduğu gerçek, demiştim.

- O Mehmet Ali var ya? 'Her şeyi bilirim' ha-valarında yaşar. Her konuda bir akıl yürütücülük etmezse, uykusu kaçır besbelli. Peki ne dedi İbîşle-rin kafalı oğlu?..."

- Biz sırtından düşerken ölmemiz, gömütlüğe gitmemiz, gömülmezi dilermiş eşekler!...

- Böyle mi diyor Mehmet Ali?

- Böyle diyor ya, demiştim.

- Peki, kendisine sordun mu?

- Neyi?

- Kaç yıl eşek olarak yaşadığını?

Gene gülmüştüm bir zaman. Gülmem geçince dayım:

- Bizim köy, az okumuş bir köydür. Böyle yer-lerde akılcılığa uymayan düşünceler üretilir Murat! İnsanı yanlışlığa götüren düşünme biçimleri, bilgi-sizliğin ürünüdür. Yanlış düşünceler üretmekten sa-kın kendini. Bu sakınma da okumakla, bilgiyle olur.

Kitaptan bir resim

Tanıtığımız kitaplardan yaptığımız alıntılarda dil ve yazımı üzerinde herhangi bir düzeltme yapılmamaktadır.

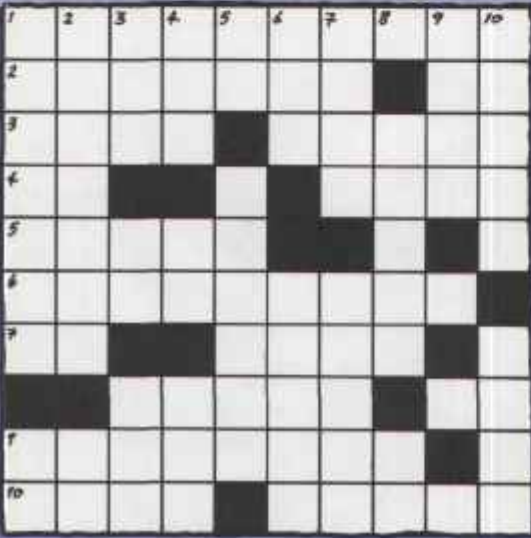
BİR SÖZCÜK BİN SÖZCÜK

Hazırlayan: Aslı Özer

SOLDAN SAĞA

1. Ünlü Fransız yazar *Jules Verne*'nin uzayla ilgili bir kitabının adı. 2. TERSİ, sevinç, korku, kızgınlık, üzüntü, kıskançlık gibi nedenlerle ortaya çıkan güçlü ve geçici duygu durumu. - TERSİ, en kısa zaman süresi. 3. Us, bellek. -

Buğdaygillerden, koçan üstündeki sarı taneli bitkinin adı. 4. Bir bağlaç. - Bir gemi ya da uçağın gidiş yönü. 5. Çırpılmış yumurta, peynir, kıyma, mantar vb. katılarak tavada pişirilen bir yemek. 6. Vagonları çeken, tekerlekli, buharlı, elektrikli, termik motorlu ya da sıkıştırılmış havalı makine. 7. *Az gitti... gitti.* - Işık ya da ses dalgalarının yansıtıcı bir yüzeye çarparak geri dönmesi, yankı. 8. Şişirilip kurutulmuş bağırsak içine baharlı et kıyması doldurularak yapılan bir tür yiyecek. - Kuzu sesi. 9. İki şey arasında açıklık oluşturmak, yarı açmak. 10. Bir taşınmaz malın üstündeki mülkiyet hakkını gösteren belge. - Tavana asılan, şamdanlı, lambalı, billur, cam ya da metal süslü aydınlatma aracı.

Çözümü S. sayımızda.

BİR ARMAĞANIMIZ VAR

Bu sayıdaki ve üçüncü sayıdaki bulmacaların çözümünü bize hemen postalayın. Çözüm kartlarını gönderen ilk 200 kişi arasından seçilecek 20 kişiye Yalvaç Ural'ın ZİPİR BİLMECELER adlı kitabını göndereceğiz.

YUKARIDAN AŞAĞIYA

1. Yurdumuzun topraklarının büyük kısmının adı. - *binenin kılıç kuşananın*. 2. Gece denizde balıkların ya da küreklerin kimildanişıyla oluşan parıltı. - Radyumun simgesi. 3. Tatlı karşıtı. - Leke sözcüğünün sessiz harfleri. - *Üzümün çöpü armudun*. 4. *Yel üfürdü, ...götürdü.* - Ekol sözcüğünün sesli harfleri. - Erdemleri bakımından çok büyük, yüce. 5. Bir ünlem. - Kartalgillerden, ava alıştırılabilen küçük yırtıcı kuş. 6. Hayvan yiyeceği. - Okumak eylemi, kıraat. 7. Evcil büyükbaş hayvanların barındığı kapalı yer, hayvan damı. - TERSİ, Zaman. 8. Kıyılmış, baharat katılmış etle, tütsüleme ve pişirme gibi işlemlerden sonra yapılan bir tür sucuk. - Bir bağlaç. 9. Abide. 10. Saçların, sakalın, hayvan tüylerinin karışıklığını gidermeye ya da kadınların saçlarını tuturmaya yarayan dişli araç. - *Jose Mauro Vasconcelos*'ün ünlü kitabı *Şeker Portakalı*'ndaki kahramanın adı.

BİZ BİZE

Sevgili üyelerimiz,

Kırmızıfare Çocuk Kulübü'ne üyeliğinizi yenilemeyi unutmayın! 1991 üyeliği eski üyelere 5000 TL. indirimlidir. Sadece kulüp üyelerine gönderdiğimiz **KIRMIZIFARE Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi** 1991 yılında da mevsimlik olarak çıkacaktır. Üyelikle ilgili her tür işlem için gerekli bilgi aşağıda verilmiştir:

* Üyeliğinizi yenilemek için:

- 1) Derginizin içindeki ÜYELİK YENİLEME FORMU'nu doldurunuz.
- 2) Bir postaneden posta çeki ile **REDHOUSE YAYINEVİ 80802** numaralı posta çeki hesabına 25.000 TL. yatırınız.
- 3) Posta çekinin alıncısını veya fotokopisini ÜYELİK YENİLEME FORMU ile birlikte **KIRMIZIFARE ÇOCUK DERGİSİ Redhouse Yayınevi P.K. 142 Sirkeci 34432 İstanbul** adresine gönderiniz.

* Üyelik armağan etmek için: Bir arkadaşınızın da bütün bir yıl boyunca derginizden edinmesini istiyorsanız ona bir KIRMIZIFARE üyeliği armağan edebilirsiniz. Bunun için:

- 1) Derginizin içindeki ARMAĞAN ÜYELİK FORMU'nu doldurunuz.
- 2) Bir postaneden posta çeki ile **REDHOUSE YAYINEVİ 80802** numaralı posta çeki hesabına 25.000 TL. yatırınız.
- 3) Posta çekinin alıncısını veya fotokopisini, arkadaşınızın 2 adet fotoğrafı ve ARMAĞAN ÜYELİK FORMU ile birlikte **KIRMIZIFARE ÇOCUK DERGİSİ Redhouse Yayınevi P.K. 142 Sirkeci 34432 İstanbul** adresine gönderiniz.

* Yeni üye olmak için:

- 1) Derginin içinde bulunan ÜYELİK FORMU'nu doldurunuz.
- 2) Bir postaneden posta çeki ile **REDHOUSE YAYINEVİ 80802** numaralı posta çeki hesabına 30.000 TL. yatırınız.
- 3) Posta çekinin alıncısını veya fotokopisini, 2 adet fotoğrafınızı ÜYELİK FORMU ile birlikte **KIRMIZIFARE ÇOCUK DERGİSİ Redhouse Yayınevi P.K. 142 Sirkeci 34432 İstanbul** adresine gönderiniz.

* Yurtdışı üyelikler:

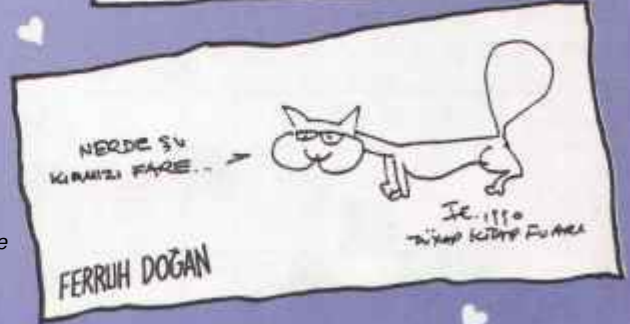
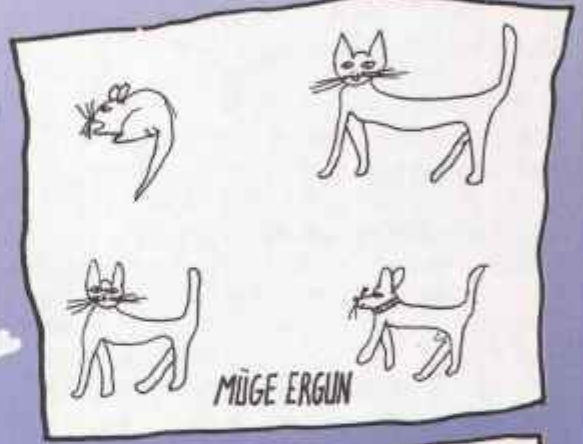
Yurtdışı üyelik bedeli yıllık 20 \$ veya 30 DM olarak belirlenmiştir. Üyelik için öteki koşullar yurtiçi üyelik koşullarının aynıdır. Üyelik işlemleriyle ilgili her tür bilgi için bana yazabilir veya telefon edebilirsiniz.

Neslihan Hun

KIRMIZIFARE ÇOCUK DERGİSİ
Redhouse Yayınevi
P.K. 142 Sirkeci
34432 İstanbul
Tel.: 527 81 00

KIRMIZIFARE ANI DEFTERİNDEN:

Kırmızıfare'yi heyecanla bekliyorduk. Teşekkürler...
Öğretmen Fani Benbanaste
7/11/1990

Sevgili üyelerimiz!

Kırmızıfare Çocuk Kulübü'nün üye kartını çıkarmak için istediğimiz iki adet vesikalık fotoğrafınızı göndermediyseniz lütfen en kısa zamanda arkalarına adınızı ve soyadınızı yazarak bize gönderir misiniz?

REDHOUSE SUNAR:

Kırmızıfare Çocuk Yayınları

Okulöncesine Yönelik Kitaplar

Sevgili anne ve babalar,

Bebeğinizin kitap okumaya başlaması için asla erken değildir!

Onu kucağınıza oturtup sayfaları birlikte çevirin, her sayfada ne olduğunu yüksek sesle söyleyin ona. Unutmayın; ne kadar erken başlarsanız o kadar iyidir. Bebeğinizin mini kitaplığını oluşturmaya başlayın.

OKULÖNCESİ DİZİSİ

Bil Bakalım, Bu Nedir?

Say Bakalım, Kaç Tane?

Doğayı Koruyalım

Pan ve Çiçeği

Canım Sıkılıyor

Bir Resim Boyayalım, Bir Harf Öğrenelim

Bilmecelerle ABC

Sayılar (Bir,iki,üç)

Ben de Yaparım I (Çevremiz)

Ben de Yaparım II (Bitkiler)

Ben de Yaparım III (İlk Matematik)

Bir Kulübe ve Bir Ev

Tonton Turuncu ile Mavi Maviş

Büyük Nedir?

Canavarlar Ülkesinin Kralı

Küçük Ayının Bir Günü

Serçeler Yağmurdan Korkmaz

Yağmur Nasıl Yağar?

Güneş Nereye Gitti?

üç üç Kelebek

Kerem Balıkçı

Çocuk Tekerlemeler

Üşengeç Yengeç

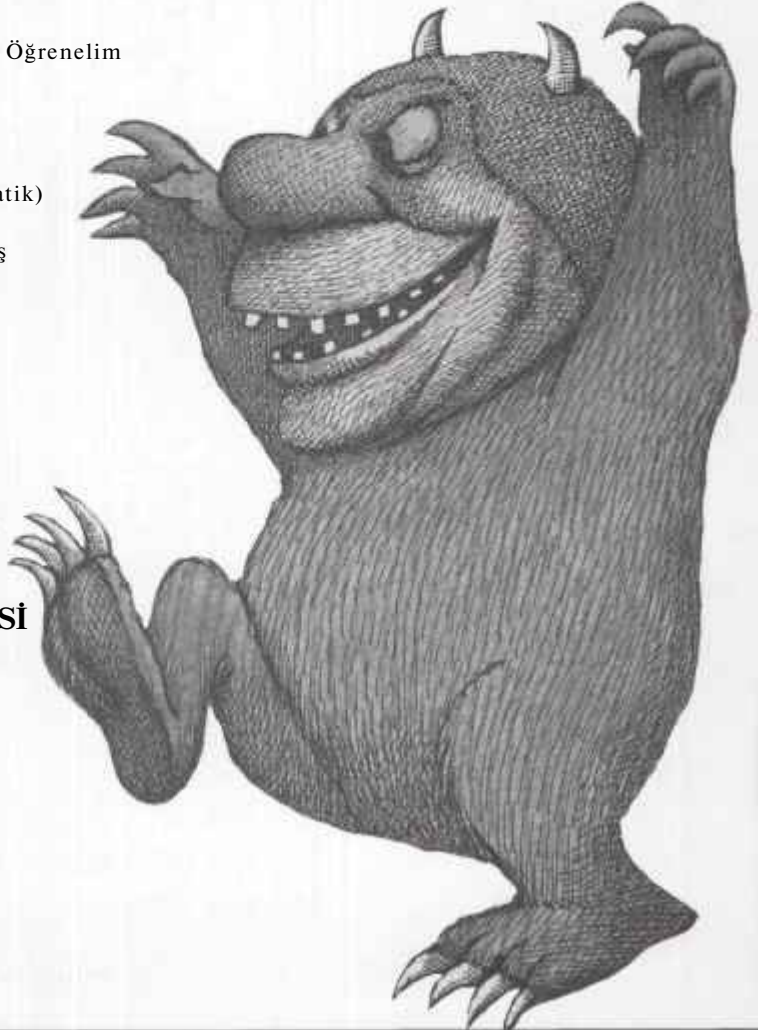
Kirpi ile Kestane

OYÜNCAK-MAKET DİZİSİ

Hayvanlar Sirkisi

Nuh'un Gemisi

Aslı'nın Giysileri

İsteme Adresi:

KIRMIZIFARE ÇOCUK YAYINLARI

Redhouse Yayınevi

Rızapaşa Yokuşu No:50

Mercan 34450 İstanbul

Tel: 527 81 00

CAN

YAYINLARI

Çocuk Kitapları

% 5 KDV Fiyatların içindedir.

DİKKAT! Posta ödemeli gönderemiyoruz.
İstenilen kitapların tutarı kadar posta pulu
gönderebilirsiniz.

Küçük Pıtırık / Sempé-Gosciny...	6.000
Pıtırık'ın Bisikleti / Sempé-Gosciny...	6.000
Pıtırık Futbolcu / Sempé-Gosciny...	6.000
Pıtırık Tatilde / Sempé-Gosciny...	6.000
Pıtırık Kampta / Sempé-Gosciny...	6.000
Pıtırık Satranç Oynuyor / Sempé-Gosciny...	6.000
Pıtırık Pazara Gidiyor / Sempé-Gosciny...	6.000
Pıtırık'a Bir Öpücük / Sempé-Gosciny...	6.000
Ben de Çocuktum / Aziz Nesin...	7.000
La Fontaine - Masallar / Orhan Veli...	6.000
Beyaz Yele / René Guillot...	7.000
Kırmızı Balon / Lamorisse / Erdal Öz...	7.000
Alçacıktan Kar Yağar / Erdal Öz...	6.000
Fedor Amca / Uspenski...	7.000
Palavracı Baron / Erich Kästner...	6.000
Açıkgöz Budalalar / Erich Kästner...	6.000
Hayvanlar Toplantısı / Erich Kästner...	6.000
Küçük Hafiyeler / Erich Kästner...	8.000
Uçan Sınıf / Erich Kästner...	6.000
Gülibik / Çetin Öner...	6.000
Mavi Kuşu Gören Var Mı / Çetin Öner...	6.000
ilyada / Homeros...	7.000
Odiseya / Homeros...	8.000
Güneşe Vurgun Çocuk / ihmal Amca...	6.000
Şeytan Uçurtması / ihmal Amca...	6.000
Kibritçi Kız / Andersen...	6.000
Yavru Kayık / Zeyyat Selimoğlu...	6.000
Martılar Adası / Zeyyat Selimoğlu...	8.000
Kar Tanesi / Süleyman Bulut...	6.000
Sarıtay / Süleyman Bulut...	6.000
Kuşların Türküsü / Marcel Aymé...	6.000
Suluboya Kutuları / Marcel Aymé...	6.000
Nuhun Gemisi / Marcel Aymé...	6.000
Yağmur Yağdıran Kedi / Marcel Aymé...	6.000
Gilgamiş / Ahmet Köklügiller...	6.000
Şişkolarla Siskalar / Andre Maurois...	6.000
Forsa / Ömer Seyfettin...	8.000
Yeşil Parmaklı Çocuk / Maurice Druon...	6.000
Kahveci Güzeli / Abdülkadir Bulut...	6.000
Küçük İzo Mizo / Angel Karaliyçev...	6.000
Ellerinden Öperim / Angel Karaliyçev...	6.000
Alagün Çocukları / Nezihe Meriç...	6.000
Şeytanın Altınları / Ülkü Tamer...	6.000
Afacanların Şenliği / Mihalkov...	6.000
Şamatalı Köy / Astrid Lindgren...	6.000
Pippi Cincin Adasında / Astrid Lindgren...	6.000
Pal Sokağı Çocukları / Ferenc Molnar...	10.000
Çarli'nin Çikolata Fabrikası / Roald Dahi...	10.000
Define Adasına Dönüş / John Connell...	7.000
Küçük Prens / Saint-Exupéry...	9.000

♥ CAN
YAYINLARI

Babiâli cad. No: 19, Kat: 2
Cağaloğlu / İSTANBUL
0 528 61 13 - 513 51 88